

Sygn. akt VIII C 1896/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w K.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w K. kwotę 6.300 zł (sześć tysięcy trzysta złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14 % w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 11 stycznia 2018 roku do dnia 25 stycznia 2019 r.,
2. zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) kwotę 6.300 zł (sześć tysięcy trzysta złotych) rozkłada na 24 (dwadzieścia cztery) miesięczne rat, w tym:
 - a) 23 (dwadzieścia trzy) raty po 260 zł (dwieście sześćdziesiąt złotych) każda,
 - b) ostatnia 24 (dwudziesta czwarta) rata w wysokości 320 zł (trzysta dwadzieścia złotych), płatnych z góry do 15-go (piętnastego) dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14 % w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, ustalając termin płatności pierwszej raty do 15-go (piętnastego) dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku;
3. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w K. kwotę 2.067 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1896/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 maja 2018 roku powód (...) spółka z o.o. w K. wytoczył przeciwko pozwanej A. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 6.300 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14 % rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 11 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 11 grudnia 2017 r. udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 5.000 zł na okres 30 dni. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 1.300 zł tytułem opłaty za udzielenie pożyczki. Zobowiązanie pozwanej stało się wymagalne w dniu 10 stycznia 2018 r.

(pozew k. 3- 5)

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 6)

W dniu 31 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał, aby pozwana zapłaciła na rzecz powoda dochodzoną pozvem kwotę wraz z umownymi odsetkami oraz koszty procesu.

(nakaz zapłaty k. 29)

W dniu 17 sierpnia 2018 r. A. S. złożyła sprzeciw, którym zaskarżyła powyższy nakaz w całości. W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia, zarówno co do zasady, jak i wysokości, zarzut braku wymagalności roszczenia oraz zarzut umieszczenia w umowie niedozwolonych postanowień umownych. W przypadku nie uwzględnienia powyższych zarzutów pozwana wniosła o rozłożenie należności na raty.

(sprzeciw k. 32- 35)

W piśmie z dnia 19 września 2018 r., stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, powód podtrzymał żądanie pozwu. W uzasadnieniu pisma strona powodowa wyjaśniła, że opłata za udzielenie pożyczki została ustalona w kwocie niższej niż ta, o której mowa w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. Ponadto powód nie wyraził zgody na rozłożenie należności na raty.

(pismo procesowe powoda k. 44- 45)

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2019 r. pozwana nie kwestionowała powództwa zarówno co do zasady, jak i wysokości, natomiast podtrzymała wniosek o rozłożenie należności na raty w kwocie po 200 zł miesięcznie.

(protokół rozprawy k. 49)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2017 r. powód (...) spółka z o.o. w K. zawarł z A. S. umowę ramową udzielania pożyczek gotówkowych.

(umowa ramowa udzielania pożyczek gotówkowych k. 22- 23)

W dniu 11 grudnia 2017 r. powód (...) spółka z o.o. w K. udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 5.000 zł na okres 30 dni. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 1.300 zł tytułem opłaty za udzielenie pożyczki. Zobowiązanie pozwanej stało się wymagalne w dniu 10 stycznia 2018 r.

(regulamin udzielania pożyczek k. 16- 17, tabela opłat k. 18, przelew z rachunku k. 19, potwierdzenie wykonania przelewu k. 20, formularz informacyjny k. 25- 26)

Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy i nie dokonała spłaty pożyczki.

(bezsporne)

A. S. samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe, nie ma nikogo na utrzymaniu. Pozwana jest zatrudniona jako nauczyciela z wynagrodzeniem 2.700- 2.800 zł. A. S. spłaca dwa zobowiązania wobec banków, pierwsze w kwocie 216 zł, a drugie w kwocie po 800 zł miesięcznie. Poza tym pozwana reguluje dwa inne zobowiązania z tytułu pożyczek, w kwotach po 335 i 530 zł miesięcznie.

(zeznania pozwanej k. 49 v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony, a także na podstawie zeznań A. S..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od A. S. zapłaty kwoty 6.300 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14 % rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 11 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki udzielonej w dniu 11 grudnia 2017 r. Ostatecznie pozwana nie kwestionowała powództwa zarówno co do zasady, jak i wysokości, wniosła jedynie o rozłożenie należności na raty.

Niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwana zawarła z nim umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała kwotę 5.000 zł. Istnienie zobowiązania pozwanej potwierdzają umowa ramowa udzielania pożyczek gotówkowych, przelew kwoty pożyczki na rachunek pozwanej i formularz informacyjny. Skoro więc pozwana otrzymała pożyczkę i zobowiązała się do jej terminowej spłaty wraz z odsetkami, którego to obowiązku nie dotrzymała, powód miał prawo żądać od pozwanej spłaty zaległości, na którą złożyły się niespłacony kapitał w kwocie 5.000 zł oraz opłata za udzielenie pożyczki w kwocie 1.300 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.300 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14 % w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 11 stycznia 2018 r. do dnia 25 stycznia 2019 r.

A. S. złożyła wniosek o rozłożenie dochodzonej w pozwie należności na raty w kwocie po 200 zł miesięcznie. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. A. S. samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe, nie ma nikogo na utrzymaniu. Pozwana jest zatrudniona jako nauczycielka z wynagrodzeniem 2.700- 2.800 zł. A. S. spłaca dwa zobowiązania wobec banków, pierwsze w ratach po 216 zł, a drugie w ratach po 800 zł. Poza tym pozwana reguluje dwa inne zobowiązania z tytułu pożyczek, w kwotach po 335 i 530 zł miesięcznie. Zatem w świetle

przytoczonych okoliczności, w ocenie Sądu zachodzą obiektywne podstawy do przyjęcia, że A. S. z jednej strony nie jest w stanie zaspokoić jednorazowo roszczenia powoda, a z drugiej jego rozłożenie na raty umożliwi pozwanej stopniowe uregulowanie swojego zobowiązania.

Dlatego też zasądzoną kwotę 6.300 zł Sąd rozłożył na 24 miesięczne raty, w tym 23 raty po 260 zł każda, a ostatnia 24-ta rata w wysokości 320 zł, płatnych z góry do piętnastego dnia każdego miesiąca z odsetkami umownymi w wysokości 14 % w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, ustalając termin płatności pierwszej raty do piętnastego dnia miesiąca następującego po dniu uprawomocnienia się wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c., gdyż strona powodowa wygrała sprawę w całości i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Na koszty poniesione przez stronę powodową w łącznej wysokości 2.067 zł złożyły się: opłata od pozwu- 250 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.